

Takřka idylická trojice

Blanka Čermáková

Lucie Kropáčová

Šárka Samková

V Hale 14 se spokojeně rozhlíží trojice žen. Na bílých stěnách jsou rozvěšena rozměrná barevná plátana s fantaskními nebo abstraktními motivy, před nimi tu a tam stojí robustní ocelové sochy a plastiky. Blanka Čermáková, Lucie Kropáčová a Šárka Samková právě ve své Trafo Gallery v pražské Holešovické tržnici připravily další výstavu. Je tu klid, do vernisáže zbývá ještě týden, ale už teď je vše připravené. Idylické odpoledne, které svádí k hodnocení, že mít vlastní galerii je něco jako vlastnit ráj a práce v ní je věčné potěšení a nekonečná radost. Skutečně?

_____ Ve vedlejší budově má trojice žen kancelář, která si ale se samotnou galerií nezádá. Je stejně světlá a prostorná a na zdech jsou rozvěšené desítky obrazů od autorů, které galerie zastupuje nebo prezentuje. A když se všechny tři posadí u velkého bílého kulatého stolu a mají popsat, jak společně galerii řídí a jak se jim daří zvládat možné ponorkové stavy, chvíli mlčí, s úsměvem se po sobě dívají a dávají si přednost, kdo začne. Nakonec si slovo bere Blanka, přeci jen je ředitelka. _____ „Základ je, že jsem si vybrala skvělou kolegyni, se kterou jsme tady v galerii nepřetržitě od rána do večera, a ona dokáže vydržet moje šílené náladu, které odráží svou čistotou a dobrotou. To funguje tak, že já se vzápětí začnu stydět za to, jak hrozně se chovám.“

_____ „Myslím, že Blanka přehání,“ kontruje s úsměvem Lucie. Blanka ji ale vzápětí vybědne, ať tentokrát není tak hodná jako vždycky. „Jen mi to teď hezky sázej, jednu věc za druhou, já to potřebuju slyšet!“ Z Lucie ale nic nevypadne. Jen se usměje, je chvíli zticha a pak skoro šeptem dodá: „To se přeci stane každému, že nemusí přijít do práce s úplně skvělou náladou. Já to prostě chápu.“ _____ „Vidíte, to je zkrátka ona,“ bere si zpátky slovo rázně Blanka. „Ona to prostě chápe, že se někdy chovám hrozně,“ a dává velký důraz na slovo *chápe*. „To je ta její nekonečná dobrota.“ _____ Každý den v galerii ale není tak zářivý a čistý

Tobias Stein

jako její bílé stěny. Občasné napjaté chvíle popisuje Šárka. „Máme stres, nejčastěji když připravujeme vernisáž. Ale protože stresem trpíme všechny tři společně, tak se nehádáme. Chceme se ho společně zbavit – a tím se bráníme dusnu. Potřebujeme přemoct společného nepřítele.“ _____

Lucie ji doplňuje. „My nemáme ani nijak trvale rozdělené úkoly. Jsme naučené řešit věci tak, jak postupně přicházejí. Nejvíce asi má vše pevně v rukách Blanka, ona je v našem týmu ta, kdo si dokáže udržet chladnou hlavu. Hodně pomáhá i to, že tady nikdy nejsme samy. Práce v galerii je různorodá, potkáváme se s řadou lidí – a tahle pestrost je nejlepší obrana proti nějaké ponorce.“ _____ Vypadá to idylicky – do chvíle, než padne otázka: A je i nějaká činnost, kterou nikdo nechce dělat? Blanka, Lucie i Šárka vykřiknou jednohlasně: „Vyúčtování grantů!“ _____ Jejich nejnovější společné dílo, výstava Jaroslava Róny *Průzkumník*, bude v galerii k vidění do 16. června.

Kdy jsme se poprvé potkaly

2018

Blanka Čermáková je ředitelka galerie, Lucie Kropáčová má na starosti produkci a Šárka Samková se jako seniorní konzultantka věnuje fundraisingu a mediálním partnerstvím. S Lucií se Blanka zná šest let, Šárku přibraly do týmu před třemi lety. Soukromá výstavní síň Trafo Gallery vznikla v roce 2006 a ze svého prvního sídla v pražských Vysočanech doputovala přes novoměstskou Příčnou ulici do Holešovic. Bez ohledu na své sídlo se od počátku věnuje prezentaci současné české i mezinárodní umělecké tvorby převážně střední generace. Ročně připravuje šest výstav, ke kterým vydává netradiční dvojjazyčné výpravné publikace.